

Sagen kom op, var der jo ikke i Thinget denne store Driftighed til at sælde denne Dom. Ikke heller kan jeg negte, at jeg har nogen Tvivl om, at de Medlemmer, der saa sikkert udtale denne Dom, ere fuldstændig sikre. I ethvert Tilfælde, havde jeg haft Raad dertil, kunde jeg have lyst til at kjøbe et lungesygt Kreatur og saa indbyde de ærede Medlemmer til et Festmaal tid derpaa, og jeg gad nok set, om de, som sige, at der ingen Lungesyge er, kunne spise det Kjød uden at skjære Grimacer. Det tvivler jeg dog paa. Hvad den store Indflydelse paa Kjødpriiserne angaar, har jeg ikke gennem mine egne Sagtagelser været istand til at komme til samme Mening. Jeg har ikke kunnet erkjende, at Kjødpriiserne her staa i noget mærkeligt Forhold til Kjødpriiserne andre Steder under de nuværende Forhold. Jeg har heller ikke ved nærmere Erkjendelse hos dem, der lamentere og beklage sig allermest over dette Forbud, kunnet faae det stadfæstet. Den ene anførte nok som Exempel, at Eggene koste 1 Kr. 20 Ore Snefen, men hvad Forbindelse der er mellem Eggene og de lungesyge, svenske Kreaturer har jeg ikke kunnet udgrunde. Saaledes synes jeg i det Hele taget, at denne Sag er struet op til en Høide, som jeg ikke kan anerkjende, der er nogen fornuftig Anledning til. Jeg anser det ganske vist selv for at være onskeligt, at dette Forbud snart hævedes, ikke fordi jeg anser den ærede Minister for uberettiget hverken til at udstede eller opretholde dette Forbud, men fordi ethvert Forbud af den Art dog maa have en Ende, det kan ikke være til evig Tid. Man kan ikke blive ved til evig Tid at bygge en Foranstaltning paa en Kjendsgjerning, som har fundet Sted for 1 eller 1½ Aar siden. Jeg deler i og for sig Dvilet om, at Forbudet maa blive hævet, men jeg tør sandelig ikke paatage mig noget som helst Ansvar for i den Retning at fremkalde Ophævelsen af et Forbud imod de lovlige Autoriteters Skjøn, som nu engang have Sagen i deres Haand. Jeg tør for mit Vedkommende med Bestemthed udtale ogsaa paa min Valgkreds', og den Landsdels Vegne, hvor jeg hører hjemme, at de vist heller ikke billige, at Saadant ske. Men deri er jeg fuldstændig enig, at Regeringens Omjorg for vort Lands Besætninger mod Indførelsen af farlige smitsomme Sygdomme, er en Sag af saa stor Vigtighed for vort Land, at jeg ikke vil paatage mig Ansvar for uden virkelig Indsigt i disse Forhold at skulle øve et Tryk paa Ministeren. — Jeg skal med Hensyn til de foreliggende Forslag kun udtale, at jeg stemmer for Endringsforslaget, fordi af de to Forslag anser jeg det for det bedste,

men for mit personlige Vedkommende er jeg mest tilbøjelig til at stemme mod dem begge.

Berg: Jeg har kun et Par enkelte Bemærkninger at gøre, idet jeg antager, at Forslagsstillernes Ordfører vil have Ordet. Det er over 1½ Aar siden, at jeg i Forening med et andet Medlem her i Salen bragte Spørgsmaalet om Behandlingsmaaden af sygt, svensk Kvæg paa Bane, under Forudsætning af, at det var i begge Landes velforstaaede Interesse, at man gik forsigtig og forstandig frem dermed og uden ilter Forhandling paa begge Sider af Sundet traf saadanne Forholdsregler, at Sindslige vægten kom tilstede, og jeg tillod mig dengang efter en betydelig Del Materiale, som jeg havde ogsaa fra den anden Side af Sundet til min Raadighed, at udtale som min fulde Overbevisning, at der stod saa fremragende Veterinærer paa den Betragtningssmaade, at der ikke var Lungesyge i Sverige og utvivlsomt heller ikke har været det i Danmark, at jeg dengang som Vægmand tillod mig at have den Mening, at Foranstaltningerne formentlig maatte helst gaa ud derfra, at vore Veterinærer havde taget fejl. Smidlertid erkjendte jeg, at, naar den høitærede Indenrigsminister stod paa og troede paa sine veterinære Sagkyndige, maatte han ogsaa logisk træffe de dermed forbundne Foranstaltninger, skjøndt jeg indrømmer, at det vilde være ligesaa naturligt for Sverige at forbyde os at komme over til dem som for os at forbyde dem at komme over til os. Men uagtet man saa kunde finde sig i, at den høitærede Minister tog som Udgangspunkt et Forbud, er det noget ganske Andet 7 Tjerdingaar efter at opretholde et Forbud, efter at alle Vidnesbyrd foreligge for, at der ikke er Lungesyge i Sverige, og utvivlsomt heller ikke har været det hverken der eller her, men at vi kun ved en mærkværdig Ukyndighed eller Ilterhed er kommen til at bestynde os selv for Noget, vi ikke skulde bestynde os selv for og derigjennem ogsaa vor Nabo til gjensidig Skade for os begge. Da Forholdet forhandlede isjor Vinter, og vi saae, at den svenske Regering aabnede sit Land, som udtalt af den ærede Ordfører, for danske Veterinærer; kom og se, og de kom og saae og fremlagde paa Embedsvegne deres Indberetning: Nei, vi have intet Spor fundet af den ondartede Lungesyge, uagtet vi have haft Afgang alle vegne, men den kunde dog dertil være der, da var det for mig temmelig klart, at, naar vi vedtoge en lempelig Dagsorden, som vi foreslog i Betænkningen, vilde det allerede være Stød nok for den høitærede Indenrigsminister til